

"Службени гласник РС", бр. 41/2011

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права ("Службени гласник РС", број 61/06 - пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Пресуда Европског суда за људска права по представкама број 1789/07 и 28058/07 - Рашковић и Милуновић против Србије, која гласи:

"ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ПРЕДМЕТИ РАШКОВИЋ И МИЛУНОВИЋ против СРБИЈЕ (Представке бр. 1789/07 и 28058/07)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

31. мај 2011. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима предвиђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Могуће су редакторске промене.

У предметима Рашковић и Милуновић против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Већа у саставу:

Françoise Tulkens, председник,

David Thór Björgvinsson,

Dragoljub Popović,

Giorgio Malinverni,

András Sajó,

Guido Raimondi,

Paulo Pinto de Albuquerque, судије,

i **Françoise Elens-Passos,** заменик секретара,

после већања на затвореној седници одржаној 10. маја 2011. године, изриче следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу две представке (бр. 1789/07 и 28058/07) против Републике Србије, које су Суду према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: "Конвенција"), поднеле две држављанке Србије, гђа Зорица Рашковић (у даљем тексту: "Прва подносиатељка представке") и гђа Дана Милуновић, раније Поповић (у даљем тексту: "Друга подносиатељка представке"), 14. децембра 2006. године, односно 25. јуна 2007. године.

2. Прву подносиатељку представке заступала је гђа Р. Гарибовић, а другу подносиатељку представке заступале су гђа М. Поповић и гђа Р. Гарибовић, адвокати из Новог Пазара. Владу Србије (у даљем тексту: "Влада") заступао је њен заступник, г. С. Царић.

3. Подносиатељке представки су тврдиле да је Држава прекршила њихово право из члана 6. став 1. Конвенције и члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију, због неизвршења правоснажних домаћих пресуда донетих у њихову корист.

4. Председник Другог одељења је 1. септембра 2009. године одлучио да представку достави Влади. Одлучено је такође да се основаност представке разматра заједно са допуштеношћу (члан 29. став 1.).

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Чињенице предмета, како су их странке изнеле, могу се сумирати како следи.

6. Подносиоце представки, гђа Зорица Рашковић и гђа Дана Милуновић рођене су 1961. године, односно 1953. године и живе у Новом Пазару.

7. Обе подносиоце представки су биле запослене у Памучној предioniци ДОО из Новог Пазара (у даљем тексту; "Дужник"). Оне су 14. јануара 2001. године, односно 15. маја 1996. године упућене на обавезно плаћено одсуство до тренутка када ће моћи да се успостави нормална производња и посао дужника довољно побољша.

8. Док су биле на овом одсуству, у складу са релевантним домаћим законодавством, подносиоце представки су имале право на знатно умањен месечни приход, као и на исплату доприноса за пензијско, инвалидско и друго социјално осигурање.

9. Пошто дужник ове обавезе није испунио, подносиоце представки су покренуле бројне одвојене парничне поступке пред Општинским судом у Новом Пазару (у даљем тексту: "Општински суд").

10. Неодређеног датума матично предузеће дужника (види став 62. у даљем тексту) предложило је Програм решавања вишка запослених - у даљем тексту: "Програм вишка". Програм вишка утврђује критеријуме за одређивање вишка

запослених, а пошто се прогласе вишком, запосленима се нуде две могућности: да од послодавца добију отпремнину; или да од социјалног осигурања Државе траже месечну новчану накнаду за незапосленост. Ова права су била обезбеђена свим запосленим, без обзира да ли су имали нека преостала потраживања од предузећа.

А. У вези са првом подносиошком представке

1. Први круг поступака

11. Општински суд је 7. октобра 2004. године пресудио у корист подносиошке представке. Општински суд је 23. децембра 2004. године допунио ову пресуду, и коначно наложио дужнику да подносиошки представке исплати:

I. минималну месечну зараду за период од 1. августа 2001. године до 31. јула 2004. године (155.002 динара укупно¹; 2.400 евра у релевантном тренутку)², индексирано у складу са релевантним прописима, заједно са законском каматом;

II. 7.800 динара (100 евра) за судске трошкове; и

III. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1. јануара 1997. године до 19. јула 2004. године.

12. Ова пресуда је постала правоснажна 18. јула 2005. године.

13. Подносиошка представке је 24. децембра 2004. године поднела предлог за њено извршење, у вези са исплатом накнаде за плаћено одсуство, предложивши да се оно изврши уплатом на банкарски рачун или јавном продајом опредељене покретне и/или непокретне имовине дужника.

14. Општински суд је 24. јануара 2005. године усвојио предлог подносиоце представке и издао решење о извршењу, истовремено досудивши подносиоце представке додатни износ од 2.400 динара на име трошкова извршења (30 евра).

15. Подносиоца представке је 29. јула 2005. године поднела идентичан предлог за извршење, који је усвојен 22. септембра 2005. године. Досуђено јој је још 2.800 динара (35 евра) на име трошкова извршења.

1 Укупне суме наведене у овој пресуди су дате номинално, а камата досуђена на домаћем нивоу рачунаће ће се од тренутка доспећа за исплату сваке месечне накнаде.

2 Износи у еврима су дати само поређења ради, на основу приближне просечне вредности у релевантном тренутку.

2. Други круг поступака

16. Општински суд је 18. августа 2005. године пресудио у корист подносиоце представке и наложио дужнику да подносиоце представке исплати:

I. минималну месечну зараду за период од 1. августа 2004. године до 30. јуна 2005. године (70.533 динара укупно; 900 евра), индексирано у складу са релевантним прописима, заједно са законском каматом;

II. 9.750 динара (120 евра) за судске трошкове; и

III. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 27. јула 2004. године до 18. августа 2005. године.

17. Пресуда од 18. августа 2005. године постала је правоснажна 31. јануара 2006. године.

18. Подносиатељка представке је 8. фебруара 2006. године поднела предлог за њено извршење, у вези са исплатом накнаде за плаћено одсуство, предложивши да се оно изврши уплатом на банкарски рачун или јавном продајом опредељене покретне и/или непокретне имовине дужника.

19. Општински суд је 16. фебруара 2006. године усвојио њен предлог за извршење, досудивши јој такође 2.250 динара (25 евра) на име трошкова извршења.

3. Трећи круг поступака

20. Општински суд је 13. јула 2006. године пресудио у корист подносиатељке представке и наложио дужнику да подносиатељки представке исплати:

I. месечну накнаду за плаћено одсуство од 1. јула 2005. године до 31. маја 2006. године (82.824,20 динара укупно; 1.000 евра), индексирано у складу са релевантним прописима, заједно са законском каматом;

II. 11.700 динара (140 евра) за судске трошкове; и

III. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање од 18. августа 2005. године до 31. маја 2006. године.

21. Пресуда од 18. августа 2005. године постала је правоснажна 10. августа 2006. године.

22. Подносиатеља представке је 25. августа 2005. године поднела предлог за њено извршење, у вези са исплатом накнаде за плаћено одсуство, предложивши да се оно изврши уплатом на банкарски рачун или јавном продајом опредељене покретне и/или непокретне имовине дужника.

23. Општински суд је 29. августа 2006. године усвојио предлог за извршење, досудивши јој такође 2.700 динара (32 евра) на име трошкова извршења.

4. Четврти круг поступака

24. Општински суд је 26. марта 2007. године пресудио у корист подносиатеље представке и наложио дужнику да јој исплати:

I. месечну накнаду за плаћено одсуство од 1. јуна 2006. године до 15. новембра 2006. године (42.805 динара укупно; 500 евра), индексирано у складу са релевантним прописима, заједно са законском каматом;

II. 5.400 динара (65 евра) за судске трошкове; и

III. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање од 1. јуна 2006. године до 15. новембра 2006. године.

25. Пресуда од 18. августа 2005. године постала је правоснажна 16. априла 2007. године.

26. Подносиатеља представке је 18. маја 2007. године поднела предлог за њено извршење, у вези са исплатом накнаде за плаћено одсуство, предложивши да се оно изврши уплатом на банкарски рачун или јавном продајом опредељене покретне и/или непокретне имовине дужника.

27. Општински суд је 23. маја 2007. године усвојио предлог за извршење, досудивши јој такође 2.700 динара (32 евра) на име трошкова извршења.

5. Престанак радног односа подносиољке представке

28. Подносиољка представке је 5. децембра 2005. године дала изјаву у складу са програмом вишка запослених (види став 10 у горњем тексту) којом је прихватила исплату отпремнине.

29. Матично предузеће је 15. новембра 2006. године издало решење о престанку радног односа подносиољке представке од 20. новембра 2006. године, у коме је наведено да од тог датума престају сва права и обавезе на основу запослења.

30. Матично предузеће је 21. новембра 2006. године исплатило подносиољки представке 299.700 динара на име отпремнине, у складу са изјавом од 5. децембра 2005. године и решењем од 15. новембра 2006. године.

31. Доприноси за пензијско и инвалидско осигурање исплаћени су 9. фебруара 2007. године за цео период.

Б. У вези са другом подносиољком представке

1. Први круг поступака

32. Општински суд је 22. јуна 2004. године пресудио у корист подносиољке представке и наложио дужнику да јој исплати:

и. гарантовану зараду од 15. маја 1996. године до 31. маја 2001. године, и месечну накнаду за плаћено одсуство од 1. јуна 2001. године до 31. маја 2004.

године, индексирано у складу са релевантним прописима (150.691 динара укупно; 2.100 евра), заједно са законском каматом; и

ии. 7.800 динара (210 евра) за судске трошкове.

33. Ова пресуда постала је правоснажна 19. јула 2004. године.

34. Подносиатељка представке је 31. октобра 2004. године поднела предлог за њено извршење, у вези са исплатом накнаде за плаћено одсуство, предложивши да се оно изврши уплатом на банкарски рачун или јавном продајом опредељене покретне и/или непокретне имовине дужника.

35. Општински суд је 31. октобра 2004. године усвојио предлог подносиатељке представке и донео решење о извршењу, и досудио јој 3.600 динара (50 евра) за трошкове извршења.

2. Други круг поступака

36. Општински суд је 12. јануара 2005. године пресудио у корист подносиатељке представке и наложио дужнику да јој исплати:

и. месечну накнаду за плаћено одсуство од 1. јуна 2004. године до 31. октобра 2004. године, индексирано у складу са релевантним прописима (29.816 динара; 375 евра), заједно са законском каматом; и

ии. 9.750 динара (120 евра) за судске трошкове; и

иии. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање од 1. септембра 2004. године до 1. децембра 2004. године.

37. Ова пресуда постала је правоснажна 18. јула 2004. године.

38. Подносиатељака представке је 22. јула 2005. године поднела предлог за њено извршење, предложивши да се оно изврши уплатом на банкарски рачун или јавном продајом опредељене покретне и/или непокретне имовине дужника.

39. Општински суд је 26. септембра 2005. године усвојио предлог за извршење, досудивши јој додатних 3.600 динара (40 евра) на име трошкова извршења.

40. Општински суд је 27. новембра 2006. године утврдио да је подносиатељака представке повукла део предлога за извршење за исплату доприноса за социјално и пензијско осигурање, и у овом делу окончао извршење пресуде од 12. јануара 2005. године.

3. Трећи круг поступака

41. Општински суд је 26. априла 2005. године пресудио у корист подносиатељке представке и наложио дужнику да јој исплати:

и. месечну накнаду за плаћено одсуство од 1. јуна 2004. године до 31. октобра 2004. године (укупно 37.209 динара; 450 евра), заједно са законском каматом;

ии. 9.750 динара (120 евра) за судске трошкове; и

иии. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање од 1. септембра 2004. године до 1. априла 2005. године.

42. Ова пресуда постала је правоснажна 20. маја 2005. године.

43. Подносиатељака представке је 23. јуна 2005. године поднела предлог за њено извршење, предложивши да се оно изврши уплатом на банкарски рачун или јавном продајом опредељене покретне и/или непокретне имовине дужника.

44. Општински суд је 26. септембра 2005. године усвојио предлог за извршење, и донео решење о извршењу, досудивши јој додатних 2.250 динара (25 евра) на име трошкова извршења.

45. Општински суд је 27. новембра 2006. године утврдио да је подносиатељака представке повукла део предлога за извршење за исплату доприноса за социјално и пензијско осигурање, и у овом делу окончао извршење пресуде од 26. априла 2005. године.

4. Четврти круг поступака

46. Општински суд је 15. марта 2006. године пресудио у корист подносиатељке представке и наложио дужнику да јој исплати:

I. месечну накнаду за плаћено одсуство од 1. маја 2005. године до 31. децембра 2005. године (укупно 54.464 динара; 625 евра), заједно са затезном каматом;

II. 11.700 динара (150 евра) за судске трошкове; и

III. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање од 1. маја 2005. године до 31. децембра 2005. године.

47. Ова пресуда постала је правоснажна 10. априла 2006. године.

48. Подносиатељака представке је 19. маја 2006. године поднела предлог за њено извршење, у вези са исплатом накнаде за плаћено одсуство, предложивши да се оно изврши уплатом на банкарски рачун или јавном продајом опредељене покретне и/или непокретне имовине дужника.

49. Општински суд је 23. маја 2006. године усвојио предлог за извршење, и донео решење о извршењу, досудивши јој додатних 3.600 динара (40 евра) на име трошкова извршења.

5. Пети круг поступака

50. Општински суд је 28. августа 2006. године пресудио у корист подносиатељке представке и наложио дужнику да јој исплати:

и. месечну накнаду за плаћено одсуство од 1. јануара 2006. године до 30. априла 2006. године (укупно 31.280 динара, 375 евра), заједно са законском каматом;

ии. 5.400 динара (65 евра) за судске трошкове; и

иии. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање од 1. јануара 2006. године до 1. маја 2006. године.

51. Ова пресуда постала је правоснажна 20. октобра 2006. године.

52. Подносиатељака представке је 31. октобра 2006. године поднела предлог за њено извршење, у вези са исплатом накнаде за плаћено одсуство, предложивши да се оно изврши уплатом на банкарски рачун или јавном продајом опредељене покретне и/или непокретне имовине дужника.

53. Општински суд је 2. новембра 2006. године усвојио предлог за извршење, и донео решење о извршењу, досудивши јој додатних 1.800 динара (20 евра) на име трошкова извршења.

6. Шести круг поступака

54. Општински суд је 28. марта 2007. године пресудио у корист подносиатељке представке и наложио дужнику да јој исплати:

I. месечну накнаду за плаћено одсуство од маја до јуна 2006. године (укупно 17.639 динара; 220 евра), заједно са затезном каматом;

II. 11.700 динара (150 евра) за судске трошкове; и

III. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање од 1. маја 2006. године до 4. јула 2006. године.

55. Ова пресуда постала је правоснажна 4. јуна 2007. године.

56. Подносиатељка представке је 12. јуна 2007. године поднела предлог за њено извршење, у вези са исплатом накнаде за плаћено одсуство, предложивши да се оно изврши уплатом на банкарски рачун или јавном продајом опредељене покретне и/или непокретне имовине дужника.

57. Општински суд је 15. јуна 2007. године усвојио предлог за извршење, и донео решење о извршењу, досудивши јој додатних 1.800 динара (20 евра) на име трошкова извршења.

7. Престанак радног односа подносиољке представке

58. Подносиољка представке је 9. децембра 2005. године дала изјаву у складу са програмом вишка запослених (види став 10 у горњем тексту) којом је прихватила исплату отпремнине.

59. Матично предузеће је 3. јула 2007. године издало решење о престанку радног односа подносиољке представке од 4. јула 2007. године, у коме је наведено да од тог датума престају сва права и обавезе на основу запослења.

60. Матично предузеће је 4. јула 2007. године исплатило подносиољки представке 299.700 динара на име отпремнине, у складу са изјавом од 9. децембра 2005. године и решењем од 3. јула 2007. године.

61. Доприноси за пензијско и инвалидско осигурање исплаћени су 9. фебруара 2007. године за цео период.

В. Статус дужника

62. Дужник је предузеће са ограниченом одговорношћу у власништву "Рашка" Холдинг Компаније (у даљем тексту: "Матично предузеће"). Од априла 2010. године, дужник је и даље био предузеће са већинским друштвеним и државним капиталом.

63. Матичном предузећу је 5. новембра 2004. године наложено да приступи реструктурирању, које је још у току. Без обзира на званични статус "у

реструктурирању", ниједан извршни поступак подносиољки представи није никада званично обустављен или прекинут по овом основу.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО И ПРАКСА

A. Релевантно домаће право

64. Релевантно домаће право изнето је у пресудама Суда у предметима Р. Качапор и друге подносиољке представи против Србије (бр. 2269/06, 3041/06, 3042/06, 3043/06, 3045/06 и 3046/06, 15. јануар 2008. године, ст.57-82); Влаховић против Србије (бр. 42619/04, ст. 37-47, 16. децембар 2008. године); Црнишанин и други против Србије (бр. 35835/05, 43548/05, 43569/05 и 36986/06, 13. јануар 2009. године, ст. 100-104); и Предузеће ЕВТ против Србије (број3102/05, ст. 26 и 27, 21. јун 2007. године).

Б. Пракса Уставног суда Србије

65. Решењима од 29. новембра 2009. године и 4. децембра 2009. године, Уставни суд Србије (предмети бр. Уж-95/2008 и Уж-143/2007) разматрао је притужбе лица која су раније била запослена у једном од предузећа у оквиру "Рашка" Холдинг Компаније, а чији је радни однос престао у складу са програмом вишка запослених. Жалиоци су тражили од Општинског суда да предузећу наложи да им исплати месечну накнаду за плаћено одсуство. Општински суд и Окружни суд у Новом Пазару су одбацили њихове захтеве због тога што су, интер алиа, већ тражили накнаду према програму вишка запослених. Уставни суд је утврдио да запослени имају право на уживање права која проистичу и из програма вишка запослених и из преосталих потраживања на основу запослења, пре престанка радног односа. Стога, сама чињеница да су се жалиоци у овим предметима сагласили са уживањем користи од програма вишка запослених не би могла да се тумачи тако да то значи да су се они одрекли права на месечну накнаду за плаћено одсуство претходно приспелу за плаћање, а суд је морао да разматра да ли су те користи заиста исплаћене.

ПРАВО

I. ЗДРУЖИВАЊЕ ПРЕДСТАВКИ

66. Суд сматра да, у складу са Правилем 42 став 1. Пословника Суда, представке треба здружити, с обзиром на слично чињенично стање и правну позадину.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 1. ПРОТОКОЛА БРОЈ 1. УЗ КОНВЕНЦИЈУ

67. Подносиатељке представки жалиле су се да је Држава повредила њихово право на мирно уживање своје имовине, као што се гарантује чланом 1. Протокола број 1 уз Конвенцију, који у релевантном делу гласи како следи:

"Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права."

A. Допуштеност

68. Суд констатује да представке нису очигледно неосноване у смислу значења члана 35. став 3. Конвенције. Он даље констатује да нису недопуштене по неком другом основу. Због тога се морају прогласити допуштеним.

Б. Основаност

69. Влада је приговорила да није било повреде члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију. Поред аргумената о којима је Суд већ расправљао у сличним случајевима (види Р. Качапор и друге подносиатељке представке, цитирана у горњем тексту, и Влаховић, цитирана у горњем тексту), Влада је такође изнела

да је, пошто је реструктурирање било наложено у јавном интересу, извршење пресуда било обустављено у складу са законом, као и у складу са праксом Суда, пошто члан 1. Протокола број 1 не гарантује право на потпуну накнаду у свим околностима (Литхгоу и други против Уједињеног Краљевства, 8. јул 1986. године, став 121., серија А број 102). Даље, она је изнела да су се прихватањем отпремнине из програма решавања вишка запослених, подносиоце представки у предметним случајевима одрекле права која проистичу из пресуда по њиховим захтевима, као што је случај са трећом подносиоцем представке у предмету Гришевић (Гришевић и други против Србије, бр. 16909/06, 38989/06 и 39235/06, став 52., 21. јул 2009. године), па тиме немају право на материјалну накнаду.

70. Подносиоце представки су остале при својим захтевима, износећи да поред тога што се никада нису одрекле својих права која проистичу из пресуда, у складу са праксом Уставног суда, оне имају право да уживају права која проистичу из правоснажних пресуда у њиховим предметима, иако су им додељена права из програма вишка запослених.

71. Доследно је утврђивано да је Влада Србије одговорна за неизвршење пресуда донетих против предузећа са претежно друштвеним капиталом (види, на пример, Р. Качапор и друге подносиоце представке, цитирана у горњем тексту; и Гришевић и други, цитирана у горњем тексту), што значи да исти закључак важи, а фортиори, у вези са предузећима код којих је дошло до касније промене у уделу у структури капитала, што је имало за последицу превагу државног и друштвеног капитала. Суд у конкретном случају не налази никакве посебне околности које би захтевале одступање од ове судске праксе. С тим у вези, Суд је већ размотрио околности у вези са реструктурирањем предузећа у друштвеној својини, (види Р. Качапор и друге подносиоце представке, цитирана у горњем тексту, ст. 97 и 98, и Црнишанин и други против Србије, бр. 35835/05, 43548/05, 43569/05 и 36986/06, ст. 101-104, 13. јануар 2009. године), и сматра да не постоји ниједан разлог да у овом конкретном контексту не примени исти приступ на исте аргументе. Осим тога, Суд сматра да се предметни случај, када се спорни захтев односи на неизвршење пресуде донете против друштвеног предузећа, јасно разликује од случаја Литхгоу и други, на који се Влада позвала (види став 61 у горњем тексту). Међутим, аргумент у вези са учешћем подносиоце представки у програму вишка запослених треба посебно размотрити.

72. Суд констатује да, за разлику од предмета Гришевић, где се трећа подносиатељка представке изричито одрекла својих права на основу домаћих пресуда, подносиатељке представке у овом предмету никада нису дале такву изјаву. Даље, Уставни суд Србије је, као највиши правосудни орган у Држави, утврдио да се само учешће у програму вишка запослених не може тумачити као одустајање од права која проистичу из нерешених потраживања у вези са радним односима. Тај суд је даље утврдио да су лица у фактичкој ситуацији значајно сличној ситуацији ових подносиатељки представки имала право на уживање права која проистичу и из правоснажних пресуда у њиховим предметима и из програма (види став 65. у горњем тексту). Влада није доставила супротне аргументе. Према томе, Суд закључује да правоснажне пресуде донете у корист подносиатељки представки и даље представљају захтев у оквиру значења члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију, док се не може сматрати да је дужи пропуст органа Србије да изврше ове пресуде у складу са домаћим законом.

73. У светлу горе наведеног, Суд сматра да је дошло до повреде члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију.

III. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. СТАВ 1. КОНВЕНЦИЈЕ

74. Обе подносиатељке представки су се такође жалиле према члану 6. став 1. Конвенције због пропуста Тужене државе да изврши правоснажне пресуде донете у њихову корист.

75. Члан 6. став 1. Конвенције у релевантном делу гласи како следи:

"Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ..., има право на ... расправу у разумном року пред ... судом ..."

A. Допуштеност

76. Суд констатује да су ове притужбе повезане са горе разматраним и да се, према томе, морају на исти начин прогласити допуштеним.

Б. Основаност

77. Влада је само потврдила да би требало разматрати само делове извршних поступака подносиољки представки који нису решени од 3. марта 2004. године (а то је датум када је Конвенција ступила на снагу у односу на Србију).

78. Суд констатује да су 7. октобра 2004. године, односно 22. јуна 2004. године донете прве пресуде у корист подносиољки представки, а њихово извршење је затражено 24. децембра 2004. године, односно 31. октобра 2004. године, а то су најранији датуми од којих се може посматрати период неизвршења. Тужена држава је Конвенцију ратификовала 3. марта 2004. године.

79. Суд је већ утврдио да је Држава одговорна за пропуст што нису извршене правоснажне домаће пресуде донете против друштвених предузећа (види Р. Качапор и друге подносиољке представке, цитирана у горњем тексту, ст. 115-116; Црнишанин и други против Србије, цитирана у горњем тексту, став 123; и Гришевић и други, цитирана у горњем тексту, ст. 68-69). Он не налази ниједан разлог да одступи од овог приступа у конкретном предмету пошто је дужник у државној и друштвеној својини (види став 62. у горњем тексту), а период неизвршења до сада траје између три године и једанаест месеци и шест година и седам месеци. Српске власти стога нису предузеле неопходне мере да изврше предметне пресуде и за тај пропуст нису доставили ниједан убедљив разлог. Према томе, дошло је и до повреде члана 6. став 1. Конвенције.

IV. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

80. Члан 41. Конвенције предвиђа:

"Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци."

A. Штета

1. Материјална штета

81. Подносиатељке представки су тражиле да се Држави наложи да исплати, из сопствених средстава, износе досуђене у вези са преосталим месечним накнадама за плаћено одсуство, плус трошкове домаћих извршних поступака.

82. Влада је сматрала да исплату коју су подносиатељке представки примиле из програма треба одузети од коначног износа у овом делу.

83. С обзиром на аргумент Владе, и с обзиром на повреде утврђене у конкретном предмету и сопственој пракси (види Р. Качапор и друге подносиатељке представке, цитирана у горњем тексту, ст.123-126, и Црнишанин и други против Србије, цитирана у горњем тексту, ст. 137-139), посебно имајући у виду мишљење о различитој природи износа досуђених пресудама подносиатељки представки и програмом (види став 70. у горњем тексту), Суд сматра да Влада треба да плати подносиатељкама представки износе досуђене правоснажним пресудама (види ст. 11, 16, 20, 24, 32, 36, 41, 46, 50 и 54 у горњем тексту), заједно са свим утврђеним трошковима извршних поступака (види ст. 14, 19, 23, 27, 35, 39, 44, 49, 53 и 57 у горњем тексту).

2. Нематеријална штета

84. Подносиатељке представки су тражиле накнаду нематеријалне штете која је последица спорног неизвршења, остављајући Суду да по свом нахођењу одреди тачне износе које треба исплатити по овом основу.

85. Влада није оспорила овај захтев.

86. Суд је мишљења да су подносиоце представки претрпеле одређену нематеријалну штету као последицу утврђених повреда која се не може исправити самим утврђивањем повреде од стране Суда. Процењујући на основу правичности, како се захтева чланом 41. Конвенције, Суд свакој подносиоци представки додељује 6.200 евра по овом основу.

Б. Трошкови

87. Подносиоце представки су такође тражиле повраћај трошкова поступка пред Судом, а да нису навеле прецизан износ, остављајући га нахођењу Суда.

88. Влада је оспорила овај захтев.

89. С обзиром на документа која поседује и на његову судску праксу, Суд сматра оправданим да за поступак пред Судом досуди износ од 600 евра.

В. Затезна камата

90. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. Одлучује да здружи представке;
2. Проглашава представке допуштеним;
3. Утврђује да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције;
4. Утврђује да је дошло до повреде члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију;

5. Утврђује

(а) да Тужена држава, из сопствених средстава и у року од три месеца од датума када ова пресуда постане правоснажна, а у складу са чланом 44. став2. Конвенције, исплати износе досуђене правоснажним домаћим пресудама и решењима за извршење;

(б) да Тужена држава плати свакој подносиоци представке, у истом року, следеће износе:

(I) 6.200 евра (шест хиљада две стотине евра) на име нематеријалне штете, плус сваки порез који може бити наплатив, и

(II) 600 (шест стотина евра) на име трошкова, плус сваки порез који се може наплатити подносиоци представке,;

(в) да износе наведене под (б) треба претворити у националну валуту Тужене државе по стопи важећој на дан исплате;

(г) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на износе наведене под (б) по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена;

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 31. маја 2011. године у складу са правилом 77. ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Françoise Elens-Passos	Françoise Tulkens
Заменик секретара	Председник

